

A Fővárosi Ítéltábla a Gál és Kevei Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kevei Mónika pártfogó ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a dr. Kovárik Erzsébet ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) II. rendű, a Hantos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hantos Ádám ügyvéd) által képviselt III.rendű alperes neve(III. rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen hagyatéki ingóságok kiadása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. november 4. napján meghozott 66.P.25.616/2012/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek mint egyetemlegesen jogosultaknak 100.000 (Százezer) forint másodfokú perkoltséget.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját és a le nem rótt 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket egészében az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az I. és a III. rendű alperesek testvérek, édesapjuk dr. S.G.(továbbiakban: örökhagyó) 1986. december 23-án elhunyt. A II. rendű alperes az I. rendű alperes házastársa. A közjegyző az örökhagyó hagyatékát az 1989. szeptember 5-én hozott, ideiglenes hatályú hagyatékátadó végzéssel a törvényes öröklés rendje szerint, a felperes és az I. rendű alperes megállapodásának figyelembevételével adta át. A felperes a hagyatéki eljárásban arra hivatkozott, hogy az örökhagyó után írásbeli magánvégrendelet maradt. A közjegyző a felperest az öröklésjogi vitára tekintettel felhívta, hogy igényét külön perben érvényesítheti. A felperes által indított perben a bíróság jogerős határozattal a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasította, a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a jogerős végzést hatályában fenntartotta. A közjegyző a 2000. június 1. napján hozott határozatával megállapította, hogy az ideiglenes hatályú hagyatékátadó végzés teljes hatályúvá vált. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a közjegyző végzését helybenhagyta.

A felperes kérelmére 2007. évben **szám** alatt pót-hagyatéki eljárás indult, összesen 17.200.000 forint értékű betétkönyv, lakossági folyószámlán, átutalási betétszámlán, devizaszámlán kezelt követelés, 50 db briliáns, érme-, bélyeggyűjtemény, és 4 db férfi karóra, mint hagyaték átadására. A közjegyző igazolt hagyatéki vagyon hiányában a 13. sorszámú végzésével az eljárást megszüntette, a másodfokú bíróság a közjegyző végzését helybenhagyta. A felperes 2008-ban újabb pót-hagyatéki eljárást kezdeményezett a fenti vagyontárgyak tekintetében. A közjegyző a **számú** határozatával fellelhető hagyatéki vagyon hiányában az eljárás megszüntetéséről határozott, végzését a másodfokú bíróság helybenhagyta. A felperes ezután a hagyatékkal kapcsolatban több pert

kezdeményezett. Az eljáró bíróságok jogerős határozattal idézés kibocsátása nélkül elutasították a keresetleveleket.

A felperes 2011-ben terjesztett elő keresetet, amelyben az I-II. rendű alpereseket 20.000.000.000 forint megfizetésére, és az általuk eltulajdonított vagyontárgyak kiadására kérte kötelezni. A Fővárosi Törvényszék a 2012. június 25. napján meghozott **ügyszámú** végzésével a pert megszüntette. A Fővárosi Ítéltábla a 2012. október 10. napján meghozott **ügyszámú** végzésével az elsőfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban a felperes az I-II. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetében 20.000.000.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket, vagy az OTP V. kerületi, illetve XIII. kerületi fiókjában nyitott több, összesen 17.200.000 forint értékű, és 1980-ban letétbe helyezett, továbbá a lakossági folyószámlán átutalási betétszámlán és devizaszámlán kezelt összegek, 3000 darabos érmegyűjtemény, bélyeggyűjtemény, 20 db ónémet egyházi témájú könyv, 4 db óra, több öltöny, ezek zsebében 10.000 forint papírpénz és 3.000 forint aprópénz, 5 db bőrtáska, és ennek tartalma - 5.000 forintos címletű bankjegyek, 5-5.000.000 forintnak megfelelő USD, DM - 9 db öltöny, 5 pár cipő és 50 db briliáns, a Teodolitok, valamint a fadobozos mikroszkóp kiadását igényelte.

Ténybeli előadása szerint az örökhagyó halála után az I-II. rendű alperesek az örökhagyó ingatlanát kirámolták, magukkal vitték az értékeket, holott azok az örökhagyó rendelkezése folytán a felperest illelnék.

A III. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy nem szerezte meg a jogerős hagyatékátadó végzéssel részére átadott **b.-i** 25337/14/A/26 hrsz. alatt felvett társasházi öröklakás 1/3 tulajdoni illetőségét. A kereseti kérelem ténybeli alapjaként előadta, hogy az örökhagyó szóbeli és írásbeli magánvégrendelete alapján az ingatlan tulajdonjoga a felperest illeti.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, hivatkozásuk szerint a felperes több pert indított, pót-hagyatéki eljárásokat kezdeményezett, de egyik eljárás sem vezetett eredményre. Az I-II. rendű alperesek nem vitték el a kért ingóságokat a lakásból.

A III. rendű alperes elévülési kifogást terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, a felperest az I-II. rendű alperesek részére 500.000 forint, a III. rendű alperes javára 500.000 forint + áfa perköltség megfizetésére kötelezte. További rendelkezése szerint a pártfogó ügyvéd díját, és a le nem rótt 1.500.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

Indokolásában a Pp. 164. § (1) bekezdésére hivatkozással kiemelte, hogy az I-II. rendű alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelem tekintetében a felperes nem bizonyította a vitatott ingóságok hagyatékba tartozását, és azt, hogy a vagyontárgyak az I-II. rendű alperesek birtokába kerültek.

A Ptk. 115. § (1) bekezdése értelmében a tulajdoni igények nem évülnek el. A III. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem tekintetében a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy testvére nem örökölhette meg az ingatlan 1/3 tulajdoni hányadát. A felperes a bíróság tájékoztatása ellenére bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, a Pp. 141. § (6) bekezdésére utalással a bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette. A bíróság ezért nem volt abban a helyzetben, hogy a felperes által előadottak valóságtartalmáról meggyőződhesse. A felperes sem a pót-hagyatéki eljárásokban, sem az általa kezdeményezett perekben nem bizonyította, hogy a követelt ingóságok a hagyatékba tartoznak, és az örökhagyó magánvégrendeletet alkotott. Kizárólag saját előadására alapítva várta el a kereseti kérelemnek helyt adó ítélet meghozatalát, illetve korábban a hagyaték átadását.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődleges fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet megváltoztatását a keresete szerint kérte, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta. Külön fellebbezéssel támadta az elsőfokú perköltség mértékét, amelynek megfizetésére rokkant nyugdíjából nem képes.

Hivatkozása szerint dr. **R.K.** közjegyző mulasztott azzal, hogy nem adta át a hagyatékot, nem folytatta le a pót-hagyatéki eljárást, ezért a felperes nem tud örökségéhez jutni.

Az I. rendű alperes önhatalmúlag ment be az örökhagyó ingatlanába, azt teljesen kiürítette, magával vitte az örökhagyó végrendeletét, amelynek tartalma a családtagok előtt ismert volt. Eszerint az alperesek az örökhagyó életében megkapták az örökrészüket, ezért az ingatlant és az abban lévő ingóságokat, bankbetéteket a felperes öröklí. Az I. rendű alperes az örökhagyó halálától számítva minden évben ígéretet tett arra, hogy visszaadja az elvitt örökségét. A felperes a követelt vagyontárgyak értékét megjelölni nem tudta, bírói kényszer hatására jelölte meg a pertárgy értékét.

Az elsőfokú bíróság indítványa ellenére nem vizsgálta, hogy az I. rendű alperes milyen jövedelemből taníttatta gyerekeit, vásárolt magának vagyontárgyakat, és a III. rendű alperes disszidálásakor minden vagyonáról lemondott a felperes javára. Nem értékelte, hogy az akkori jogszabályok nem tették lehetővé a III. rendű alperes magyarországi tulajdonszerzését.

Kérte, hogy az ítélet tábla folytasson le az alpereseknél vagyonosodási vizsgálatot.

Az örökhagyó jól menő vállalkozással rendelkezett, minden gyermekének diplomát biztosított, részükre ingatlanokat épített, nyaralót és új személygépkocsit vásárolt. Hetente háromszor étterembe járt, és 1985-ben 11.000-13.000 forint értékben fizette ki a családi ebédeket. Taxival közlekedett, hármásával varratta az öltönyeit, a főváros második legnagyobb adófizetője volt, és több újságcikk is megjelent vállalkozásával kapcsolatban. Ismert emberek rendszeresen látogatták üzletét, exportot bonyolított, a felperes segítségével szállította az állatpreparátumokat. Egyházi gyűjtemények és biológiai szertárak karbantartását végezte.

Az I-II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az eljárás szabályait nem sértette, a peradatokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően mérlegelve érdemben helytálló határozattal utasította el a keresetet. Az ítélet tábla a döntés indokaival is maradéktalanul egyet ért.

Az elsőfokú ítélet helyesen hivatkozott a bizonyítási kötelezettség fő szabályára, és a sikertelen bizonyítás következményét megalapozottan értékelte a felperes terhére. A fellebbezési érveléssel szemben az ítélet tábla kiemeli, hogy a Pp. 163. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítás a per eldöntéséhez szükséges, azaz a keresetet megalapozó tényekre rendelhető el. Az I-II. rendű alperesek vagyonosodásának vizsgálata nem tartozik bírói útra, emellett vagyoni helyzetük alakulása nem releváns a per elbírálása szempontjából, ezért az ezzel kapcsolatos tényekre bizonyítás nem folytatható. A fellebbezésben hivatkozott, az örökhagyó vagyoni és személyi körülményeivel kapcsolatos indokok pedig nem adnak alapot a kereset teljesítésére.

Az elsőfokú ítélet helyes megállapításával egyezően, a felperes a perben a bíróság tájékoztatása ellenére bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette.

Előadásával szemben a hagyatéki iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a közjegyző a felperes és az I. rendű alperes megállapodásának megfelelően döntött a hagyatéki átadásáról. A betétkönyveket kihagyta, mert azok az örökhagyó halálának időpontjában nem voltak fellelhetők, illetőleg a pénzügyi közlése szerint a Dávid, a Dóra és a János elnevezésű betétkönyvek már az örökhagyó halálát megelőzően megszűntek. A felperes és az I. rendű alperes 1987. novemberi megállapodásának megkötésekor fel sem merült, hogy az örökhagyó után a hagyatéki leltárban felvett vagyontárgyakat meghaladóan egyéb nagy értékű hagyatéki is van, sőt az örökösök az eljárásban akként nyilatkoztak, hogy egyéb vagyontárgy az örökhagyó után nem maradt. Ehhez képest a felperes perbeli előadása, miszerint 1987. január 5-én hazatérve a lakást kiürítve találta, ellentmond a felperes korábbi nyilatkozatainak, és a megállapodás tartalmának is. A III. rendű alperes az örökhagyó ingatlanának 1/3 tulajdoni illetőségét törvényes öröklés jogcímén a halál időpontjában iuso jure megszerezte, tulajdonszerzésének jogszabályi akadályai nem voltak. A III. rendű alperessel szemben ezért nincs helye annak a megállapításnak, hogy nem szerezte meg az ingatlan 1/3 tulajdoni hányadát.

A pertárgyértéke, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) és c) pontjaira figyelemmel a felperes alaptalanul kifogásolta a terhére megítélt perköltség mértékét. A hivatkozott rendelkezés szerint az I-II. rendű alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelem után számítható ügyvédi munkadíj mértéke legalább 1.000.000 forint.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - visszautalva az abban kifejtett helyes indokokra is - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték, a felperest képviselő pártfogó ügyvédi díj, és az I-II. rendű alpereseket egyetemlegesen megillető másodfokú perköltség - a kifejtett képviselői tevékenységgel arányban álló ügyvédi munkadíj - viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdésén, a 82. § (1) bekezdésén, a 84. § (1) bekezdés a) pontján, a 87. § (2) bekezdésén, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet, 13. § (1) bekezdésén, a 14. §-án, és az IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdésein alapul.

Budapest, 2014. április 15.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Háló Sándorné
tisztviselő